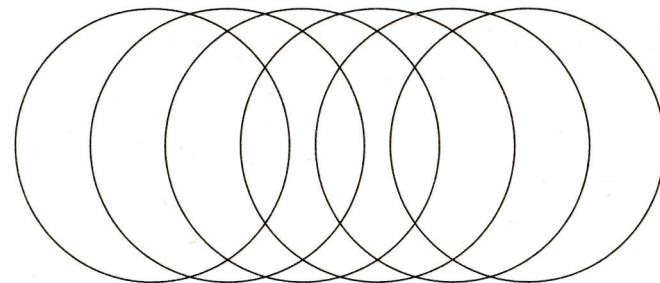

SUH YOON LEE și JOOYUN HONG

PROSPERITATEA

ARTA
SECRETĂ
DE A TE SIMȚI
ȘI DEVENI
BOGAT

Traducere din engleză de
Alexandra Hânsa

Lifestyle
PUBLISHING

DIRECTOR:
Crina Drăghici

REDACTARE:
Andreea Tudorică

DESIGN:
Alexe Popescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

CORECTURĂ:
Dușa Udrea-Boborel
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României
LEE, SUH YOON
Prosperitatea : arta secretă de a te
simți și deveni bogat / Suh Yoon Lee
și Jooyun Hong ; trad. din engleză
de Alexandra Hânsa. - București :
Lifestyle Publishing, 2019

ISBN 978-606-789-180-5

I. Hong, Jooyun
II. Hânsa, Alexandra (trad.)

159.9

Titlul original: THE HAVING. THE SECRET
ART OF FEELING AND GROWING RICH
Autori: Suh Yoon Lee și Jooyun Hong

Copyright © 2019 by Suh Yoon Lee and
Jooyun Hong

This translation published by arrangement
with Harmony Books, an imprint of the Crown
Publishing Group, a division of Penguin
Random House LLC

Copyright © Lifestyle Publishing, 2019
pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte
din Grupul Editorial Trei

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ;
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-789-180-5

Cuprins

Prolog 9

PARTEA I

1. Guru	19
2. În căutarea gurului	24
3. Reîntâlnirea	29
4. Prosperitate	32
5. Secretul Prosperității	36
6. Oricine se poate îmbogăți	42
7. Nu durează atât de mult	48
8. Risipă și laudă	54

PARTEA A II-A

9. Strălucirea soarelui în Verona	63
10. Adevărata bogătie	66
11. Falsa avere	72
12. Viața celor cu adevărat bogăți	77
13. Gui-in	87

PARTEA A III-A

14. Începutul Prosperității	99
-----------------------------------	----

**15. La cumpărături de pantofi folosind
Prosperitatea** 103

16. Cuvântul-cheie 108

17. Emoții 114

18. Semnalele *Prosperității* 121

PARTEA A IV-A

19. O lumină roșie 131

20. Sentimentul de confort 135

21. Antrenați mușchii mintii 140

22. Când nu-ți poți stăpâni nervozitatea 147

**23. Dacă îți dorești ceva prea mult, nu se
va întâmpla** 156

24. Însemnări despre *Prosperitate* 160

PARTEA A V-A

25. Schimbări în viața personală 171

26. Întâmplări norocoase 176

27. Bali 181

28. Ce este norocul? 185

29. Cursul norocului 190

30. Ramificațiile norocului 195

31. Puterea mintii inconștiente 199

32. Coexistența 205

PARTEA A VI-A

33. Pădurea de bambus 215

34. Așteptarea a luat sfârșit 219

35. Întoarcerea lui Saturn 225

36. Idei fixe 231

37. Este greu să te îmbogățești în această lume? 238

38. Ieșirea din Matrice 243

39. Ce vreau cu adevărat 248

40. Parcurgerea drumului 252

Esența citatelor din guru 257

Mulțumiri 263

Prolog

„...Este o femeie menită să-i facă pe alții bogăți...“

Aceste cuvinte mi-au răsunat în minte când am privit pe fereastra avionului către un lanț nesfârșit de munți. Am presupus că zburam deasupra Asiei. Mă aflam în drum spre Europa pentru a o cunoaște pe Suh Yoon Lee, supranumită „învățătoarea spirituală a celor bogăți“. Tatăl meu și-a petrecut întreaga viață economisind bani și s-a stins cu câteva luni în urmă. Înainte de a muri, m-a sfătuit să găsesc o modalitate de a mă îmbogăți, fără să sacrific însă prezentul în favoarea viitorului. Eu, ca fostă jurnalistă, am făcut cercetări și mi-am dat seama că doar acest guru mi-ar putea da răspunsul. Aruncând o privire pe fereastră, m-am întrebat:

„După ce am să o întâlnesc..., pot și eu să devin bogată?“

Maestră a Mentalității, Regină a Intuiției, La Divina, Oaza celor fără de speranță, Vizionara supremă... O listă de porecle demne de Daenerys Targaryen*, însă toate acestea o denumesc pe Suh Yoon, o femeie fascinantă și atrăgătoare, trecută de 30 de ani. Pe când avea 6 ani, s-a angajat în ceea ce avea să-i definească existența: să observe viața celorlalți și să studieze secretul bogăției. În adolescență, ea îi consilia deja pe cei bogăți, iar la vîrstă de 20 de ani deja era cunoscută drept un guru printre oamenii de afaceri importanți, societăți imobiliare și investitori. Se spune că oamenii trebuiau să aștepte mai bine de un an pentru a-i putea cere sfatul și chiar candidații la președinție și

* Personaj fictiv din cartea și serialul cu același nume *Urzeala tronurilor* (*Games of Thrones*, în original) (N.r.)

liderii întreprinderilor mari la nivel mondial i-au cerut sfatul. Ea a analizat situația a peste 100 000 de persoane îinstărite și a sintetizat rezultatele pentru a descoperi secretul bogăției.

Mi-a rămas în minte un articol despre destinul ei. Comerțanții chinezi se interesează în mod tradițional despre norocul partenerilor de afaceri înainte de a încheia o tranzacție. Bunica lui Suh Yoon a învățat arta studierii destinului de la comercianții chinezi cu care a lucrat prin intermediul afacerii sale cu țesături și a continuat să interpreze soarta nenumărațiilor ei nepoți. A fost surprinsă de destinul lui Suh Yoon. Nepoata ei, de numai 6 ani, avea darul extraordinar de a aduce bogăție și noroc multor oameni. A și spus asta: „Acest copil este predestinat să-i facă pe alții bogăți. Suh Yoon va ajuta multe persoane să câștige avere și le va vindeca inimile“.

După ce am ajuns atât de departe, am început brusc să-mi fac griji. Dacă Suh Yoon îmi spune că este imposibil să mă îmbogățesc și mă sfătuiește să nu mai visez la acest lucru? Și dacă îmi oferă sfaturi fără valoare, care vor înrăutăți lucrurile? Dacă i-am înțeles greșit cuvintele, și ea nu a vrut de fapt să bat un drum atât de lung ca să o văd?

Pentru a îndepărta gândurile ce-mi distrageau atenția, am aprins lumina de deasupra capului și am scos un carnețel. Am notat întrebările pe care voi am să i le adresez lui Suh Yoon atunci când aveam să o întâlnesc.

Ce pot face pentru a mă îmbogăți?

Altfel spus, dacă pot deveni bogată. Pot să mă îmbogățesc?

Când voi fi bogată?

Câți bani voi avea?

Aș putea să fiu bogată fără a sacrifica momentul prezent?

Între timp, avionul se pregătea de aterizare. Mânile și picioarele au început să-mi tremure din cauza vibrațiilor.

„Nu sunt sigură, dar am senzația că întreaga mea viață este pe cale să se schimbe.“

* * *

Tatălui meu i-a plăcut foarte mult corvina galbenă*. Este un pește de mărimea unei palme, sărat și uscat, vândut în pachete de câte 10 bucăți pentru aproximativ 300 de dolari, care este servit la majoritatea sărbătorilor coreene tradiționale. Ori de câte ori tatăl meu era întrebat ce fel de mâncare preferă, răspunsul lui era mereu același: corvina galbenă. Vorbea despre gustul sărat ce-i amintea de clipele petrecute în compania rудelor, pe când era copil. După un moment de melancolie, el continua să povestească același basm popular.

„Cu mult timp în urmă, trăia un om zgârcit căruia îi plăcea corvina galbenă. Întrucât ezita să mănânce această delicată scumpă chiar și după ce a devenit bogat, el a atârnat o corvină galbenă de tavan. Lua o lingură de orez, se uită la ea și spunea: «Ah..., este prea sărată». Făcea acest lucru în fiecare zi, mânând orez în timp ce privea peștele care începea să se strice. În cele din urmă, peștele a putrezyit în întregime, neatins.“

Ați crede că morala acestei povești este că trebuie să ne bucurăm de plăcerile vieții atât timp cât putem. Dar nu este aşa. Tatăl meu spunea această povestire pentru că-l admira pe avar. Voia să mă învețe că banii trebuie păstrați, iar dorințele, înfrâname.

Când eram mică, motto-ul familiei era: „Bob cu bob se umple sacul“. În timpul fiecărei mese, tatăl meu îmi ținea morală că nu trebuie să irosesc niciun bob de orez sau picătură de supă. În copilărie, nu mi s-a permis să cumpăr nici măcar bomboane ieftine sau să folosesc mai mult de

* În original, *yellow corvina*, denumire latină *Larimichthys polyactis*, pește care crește în regiunea Pacificului de Vest. (N.r.)

trei pătrățele de hârtie igienică și chiar a trebuit să limitez cantitatea de apă cu care mă spălam. Tatăl meu a adoptat acest comportament frugal; chiar și după ce și-a putut permite, ezita să cumpere corvină galbenă.

Tatăl meu s-a născut la Seul, în Coreea de Sud, în anul în care s-a încheiat cel de-al Doilea Război Mondial, și a avut o viață plină de lipsuri după izbucnirea războiului coreean în 1950. Bunicul meu se ascundea ca să nu fie recrutat în armată, aşa că tata, care avea 6 ani, și fratele său mai mare au primit sarcina de a găsi mâncare. Cei doi frați se furișau noaptea să adune boabele de orez și cojile, iar în timpul zilei câştigau câțiva bănuți vânzând înghețată pe stradă. Tatăl meu era aproape muritor de foame, trăind doar cu supă și foarte puțin orez. Lipsa mâncării la cină îi provoca o groază și mai mare decât cearta primită din partea bunicii atunci când nu reușea să vândă suficientă înghețată.

De atunci a început să fie temător și îngrijorat. În anii ce au urmat, tata a spus de multe ori: „Prefer să mor decât să fiu iar sărac“. Pentru el, lipsa banilor însemna foamete, frică și chiar moarte.

Într-o noapte, pe când era copil, tatăl meu a adormit plângând, având stomacul gol de câteva zile. Apoi a fost trezit brusc de sunetul unui suspin.

„Îmi pare rău că te țin flămând! Îmi pare rău!“

Bunicul l-a luat pe tata de mâna și a plâns ca un copil. Era tras la față de foame, iar lacrimile i se prelingeau pe chip. Tata spunea că aceasta era cea mai tristă amintire din viață lui.

Îmi amintesc de fața brâzdată de riduri a tatălui meu, care plângea în timp ce povestea, iar această imagine îmi provoacă suferință încă de atunci.

* * *

Tatăl meu a fost dintotdeauna o persoană sărguincioasă. El a fost singurul, dintre cei cinci frați, care a absolvit liceul și a lucrat ca inginer la una dintre cele mai mari companii din industria grea sud-coreeană. Anii 1970 și 1980 au reprezentat o perioadă de creștere economică rapidă în domeniul acesta. La fel ca mulți alți bărbați, tata a muncit din greu, în ture de noapte și la sfârșit de săptămână. Indiferent cât de obosit se simțea, gândul la fratele meu și la mine îl umplea de energie. S-a străduit să facă tot ce putea în calitate de cap de familie și nu s-a plâns de epuizare. Niciodată nu ne-a lăsat să fim înfometați.

El ne-a împărtășit, de asemenea, ceea ce a descoperit despre bani. Obișnuia să-mi spună: „Oamenii își pot pierde toți banii și să devină săraci în orice moment. Cheltuielile necugetate îți vor distrugă viața. Banii trebuie economiști, nu risipitori“.

Când s-a pensionat, avea din ce trăi. Deținea o casă, își făcuse asigurare de viață și dispunea de suficienți bani pentru a călători în străinătate oricând dorea. Copiii lui erau independenți din punct de vedere financiar. Dar tata era întotdeauna foarte îngrijorat că ar putea rămâne fără bani, aşa că a acordat o atenție sporită poveștilor despre faliment și eșec, pentru a rămâne prudent în privința cheltuielilor sale.

În ultimii ani de viață, rutina sa zilnică era foarte simplă. Tatăl meu se trezea dimineață, făcea câteva exerciții fizice usoare, apoi juca Go pe calculator. Lua prânzul gratuit la centrul de asistență socială pentru persoanele în vîrstă, iar după-amiaza se plimba de-a lungul râului. N-a făcut niciodată nimic care să-l coste bani și, din acest motiv, nu s-a alăturat prietenilor săi atunci când mergeau la golf sau călătoreau în străinătate. În schimb, singurul său hobby erau drumețiile. De două ori pe săptămână, tata își punea o pereche de cizme de drumeție în picioare și pleca de acasă dimineața devreme. De fiecare dată când

făcea drumeții, zâmbea și spunea: „Nimic nu se compară cu senzația de libertate pe care îți-o oferă drumețiile. Nu ai nevoie decât de picioare puternice și o sticlă cu apă“. Tata a îndurat și frigul, și căldura cât mai mult posibil. Nu pornea aerul condiționat nici dacă te topeai de căldură. Purta un pulover sau o haină de iarnă în zilele friguroase. Nu risipea apa cu care se spăla pe dinți, ci o strângea într-o găleată mare și o turna în toaletă, economisind astfel la factura pentru apă.

O altă pasiune a tatălui meu a fost să adune lucrurile pe care oamenii le aruncau. Obișnuia să strângă haine, pantofi, mobilier sau electronice din coșul de gunoi sau din locuințe părăsite. Una dintre camerele casei lui era plină cu astfel lucruri, iar acea încăpere, ce părea un magazin de vechituri, era ca un cufăr plin de comori pentru el. De fiecare dată când deschidea ușa camerei, tatăl meu de 70 de ani era încântat ca un copil.

Dar, într-o zi, viața lui s-a schimbat brusc.

Când s-a dus la spital ca să-l consulte medicul pentru că slăbise, doctorul i-a spus fără nicio emoție: „Este cancer pancreatic într-un stadiu destul de avansat. Nu te putem opera“.

Mintea i s-a golit din cauza şocului. De-abia a putut să bâiguie: „Atunci, cât de mult mai am... până să...?“

Nu a putut rosti ultimul cuvânt.

Doctorul, evitând privirea disperată a tatălui, a murmurat: „Ei bine, e greu de spus. Totul depinde de pacient. De obicei, spunem trei-șase luni într-un astfel de caz...“

Tatăl meu a plecat cu greu din spital. Soarele de august încă strălucea și lumea era plină de energie. Oamenii mergeau preoocați, vorbind la telefon, iar copiii se jucau veseli. Dar, pentru tata, timpul s-a oprit în loc. A rătăcit pe străzi ore întregi. Când și-a revenit, avea în telefon mai mult de 20 de apeluri de la mama. A apăsat ușor butonul de apel și a spus încet: „Am cancer... Cancer pancreatic“.

* * *

Aflând despre cancerul tatălui meu, m-am panicat și eu. Niciodată nu l-am văzut bolnav, nici măcar răcit. Pentru mine, el era puternic ca o stâncă, impunător ca un munte. Nu puteam să cred că un astfel de om va dispărea în curând. Ce puteam face? Cum îl puteam ajuta? Primul lucru care mi-a venit în minte a fost corvina galbenă, peștele preferat al tatălui meu, care era prea scump pentru a-l mâncă. Am alergat la un magazin. Când am încercat să întreb de pește, am izbucnit în plâns.

M-am simțit prost că m-am decis de-abia atunci să-l cumpăr. Câte șanse mai aveam să-i ofer mâncarea preferată?

Din păcate, a fost prima și ultima corvină galbenă pe care i-am trimis-o vreodată. Mama îi pregătea peștele la fiecare masă, dar tata nu putea termina nici măcar cinci bucătele. Celulele cancerioase se răspândeau repede creând probleme stomacului.

Chiar și după ce s-a îmbolnăvit, tatăl meu nu a renunțat să facă economii. În spital, a insistat să rămână într-un salon cu șase paturi, care costa mai puțin de 10 dolari, pe baza asigurării medicale. Când ceilalți pacienți erau zgomotoși, își punea dopuri în urechi și închidea ochii. Nu i se permitea să se uite la televizor ori de câte ori dorea și era greu să ia legătura cu familia. Dar, indiferent cât de mult l-a rugat mama să se mute într-un salon privat, tatăl meu a refuzat.

Sănătatea lui se înrăutățea pe zi ce trecea. Era numai piele și os, iar picioarele i se umflaseră. Într-o zi, m-a ținut de mână și mi-a vorbit ca și cum ar fi avut o premoniție.

„Am vrut să fiu bogat toată viața, aşa că am economisit întruna. Nu m-am îmbogățit. Privind înapoi, îmi pare rău. Poate că am ratat momente minunate pentru că eram prea preocupat să strâng bani... Retrag tot ce ți-am spus despre

economisirea banilor. Nu te concentra pe punerea banilor deoparte. În schimb, găsește o modalitate de a fi cu adevărat bogată. Găsește răspunsul pe care eu l-am căutat toată viața și nu l-am găsit niciodată.“

Era pentru prima oară, de când devenisem adultă, când tata mă ținea de mâna. Mâinile care mă prindeau cu ușurință în copilărie erau acum firave, uscătive și subțiri.

— Tată, îți jur, voi găsi o cale. Nu voi permite ca viața ta și lucrurile pe care le-ai învățat să fie în zadar.

Apoi i-am spus ceea ce îmi dorisem dintotdeauna, dar nu reușisem niciodată să rostesc.

— Te iubesc!

Privea pierdut în tavan, dar puteam vedea lacrimi în ochii lui.

A murit într-o noapte de ianuarie. Când am ieșit, după ce l-am depus pe tata la morgă, din cerul întunecat cădea o perdea minunată de zăpadă. Mi-am imaginat că fulgii reprezentau modul în care universul îi întâmpina sufletul. În timp ce priveam spre cer, vântul rece de iarnă mi-a biciuit obrazul. De-abia atunci am realizat că tata nu mai făcea parte din lumea mea.

După înmormântare, i-am strâns lucrurile din casa părinților mei. Am deschis frigiderul și am văzut cinci corvine galbene înghețate rămase fără proprietar.

Lacrimile pe care le înfrânasem au țâșnit în cele din urmă. M-am lăsat în jos pe podea și am plâns în hohote, ca un copil. Am simțit cât de mult l-am iubit pe tata și m-a durut faptul că și-a refuzat plăcerile pe care și le putea permite. A murit fără să se atingă de mâncarea preferată. Și apoi mi-am dat seama de un lucru, care a devenit în cele din urmă o promisiune făcută mie însămi: eu nu vreau să trăiesc aşa. Voi respecta ultima dorință a tatălui meu. Trebuie să găsesc o cale de a mă îmbogăți.

Partea I

Capitolul 1

Guru

Imediat după moartea tatălui meu, am sărbătorit cea de-a 40-a aniversare. După împlinirea acestei vârste și pierderea suferită, viața mea parea diferită. Provineam dintr-o familie din clasa de mijloc, studiasem la o universitate prestigioasă și lucrasem 10 ani ca jurnalist la unul dintre cele mai mari zile din țară. Am absolvit un master în administrarea afacerilor la Școala Wharton de la Universitatea din Pennsylvania, iar acum eram responsabilă de relațiile externe la o companie americană. Viața mea nu a fost plină de succes, dar nici nu am avut eșecuri. Dispuneam de un venit constant, la serviciu mi se recunoșteau meritele, eram căsătorită cu un bărbat înțelegător, care lucra ca funcționar public, și aveam un fiu. Nu duceam o viață plină de privațiuni, dar nici lipsită de griji financiare.

Îmi administram cu atenție venitul. Prietenele mele căsătorite cu doctori sau avocați bogăți sau care moșteniseră averi duceau un trai lipsit de griji, însă eu nu puteam cheltui nici măcar 10 dolari după bunul plac. Când erau livrate ziarele, decupam cupoanele de la supermarketuri și mă grăbeam să cumpăr carne sau pește, care erau la preț redus aproape de ora închiderii. Întotdeauna comparăm prețurile combustibilului la diferite stații de benzină când mergeam cu mașina. Când cumpăram lucruri pentru fiul meu, petreceam ore întregi căutând pe internet cel mai mic preț. Nu îmi permiteam să cumpăr produse scumpe.